

תפ (נתניה) 55702-06-23 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית משפט השלום בנתניה
ת"פ 55702-06-23 מדינת ישראל נ' פלוני
ת"פ 40661-11-24

לפני: כבוד השופט גיא אבנן

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות משטרת ישראל

נגד

הנאשם: פלוני

בשם המאשימה:

בשם הנאשם: עו"ד רומח שביט

גזר דין

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו במיוחס לו בשני כתבי אישום שתוקנו לקולה, והופנה לקבלת תסקירי מבחן ובהמשך אף לממונה על עבודות שירות, שמצא אותו מתאים לעבודת שירות במגבלות. הצדדים טענו לעונש באופן חופשי.

ת"פ 55702-06-23: במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת, גב' א"ח, בני זוג בהליך גירושין והורים לתינוקת. ביום 25.2.23 הגיעו המתלוננת ובתה לחוות סוסים בנתניה, שם פגשו בנאשם, אשר קודם לכן ביקש מהמתלוננת להימנע מלהגיע למקום. המתלוננת פתחה את חלון מכוניתה וגידפה את הנאשם, אשר בתגובה כיוון לעברה צינור מים והרטיבה. הוא פתח את דלת הרכב, והשניים גידפו זה את זה. אז היכה הנאשם את המתלוננת במכת אגרוף בעינה, באופן שגרם לסימן חבלה בעין, והמתלוננת בעטה בו. כן בעט הנאשם במראת הרכב שהתפרקה. בגין מעשיו הורשע הנאשם בתקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

ת"פ 40661-11-24: בעת הרלוונטית עבד הנאשם כמנקה בבית המשותף בו התגורר המתלונן, מר א"ע, יליד 1953. ביום 21.4.24 התפתח ויכוח בין הנאשם לבין המתלונן ואחר, על רקע טענותיהם של השניים, כי הלה איננו מבצע את עבודתו כנדרש. בנסיבות אלו החל הנאשם לצלם את המתלונן בטלפון. זה דרש מהנאשם להפסיק לצלמו, התקרב אליו, נתן מכה בטלפון ואמר: "תפסיק לצלם אני אשבור לך את הטלפון... תפסיק לצלם אותי". הנאשם השיבו: "בוא תשבור לי את הטלפון... ימניאק... יא הומו... לך תזמין את מי שאתה רוצה". הנאשם הרים את ידו, בעודו אוחז בטלפון, והיכה את המתלונן בחוזקה בפניו. כתוצאה מהתקיפה נחבל המתלונן בפניו ופונה לבית חולים, שם נמצא כי נגרם לו פצע בגודל 0.2X3 ס"מ מעל הגבה, ופצע נקודתי קטן בין הגבות, והוא נדרש לטיפול רפואי ולהדבקת הפצע. בגין מעשיו הורשע הנאשם בתקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין.

2. התקבלו שלושה תסקירי מבחן, אשר תוכנם יובא בתמצית.

תסקיר מיום 7.1.25: הנאשם בן 32, גרוש מהמתלוננת ואב לילדה בת 3, עובד בחברת ניקיון שבבעלותו. הוא נשר מבית הספר לאחר 9 שנות לימוד, אז חבר לאוכלוסייה שולית והחל להשתמש בסמים. הוא שירת בצה"ל כשנה וחצי בתפקיד טבח, ולאחר שחרורו החל לעבוד כעצמאי. הוא בעל רישיון לשימוש בקנבים רפואי (הוצג). בעברו הרשעה בעבירת סמים בגינה נדון תחילה למאסר על-תנאי וצו מבחן, אשר בהמשך הופקע והנאשם נדון למאסר בפועל בדרך של עבודות שירות. הנאשם מזער מחומרת מעשיו כלפי המתלוננת, בהטילו חלק מהאחריות על התנהגותה המתריסה, לשיטתו, כשהגיעה למקום הימצאו בניגוד לרצונו. הוא התקשה להביע אמפטיה כלפיה, ולהכיר בנזק הפיזי והנפשי שהסב לה.

תסקיר מיום 4.5.25: בדומה להתייחסותו לתקיפת בת זוגו, גם ביחס למתלונן התקשה הנאשם להביע חרטה על הפגיעה והסבל שגרם לו. לשיטתו, המדובר באירוע אלימות הדדי, כשהתנהלותו המתריסה של המתלונן היא שהובילה את הנאשם למעשיו. ביום 2.3.25 השתלב הנאשם בקבוצה טיפולית לגברים אלימים, מחויב ומגלה נכונות ללמידה. קצינת המבחן העריכה כי חלה הפחתה ראשונית בסיכון במצבו, בכפוף להמשך השתתפותו בטיפול, והמליצה להעמידו בצו מבחן ולהטיל עליו של"צ בהיקף 160 שעות. להערכתה, עונש מאסר בפועל, אף בדרך של עבודות שירות, יגרום לנסיגה משמעותית במצבו של הנאשם, יפגע ביכולתו להתמיד בהליך טיפולי, ביכולתו להתפרנס ובתפקודו ההורי.

תסקיר מיום 6.8.25: הנאשם עבר לאחרונה להתגורר עם בת זוג ושני ילדיה. לדבריו, הקשר עם המתלוננת כרוך בעיקר בטיפול בבתם המשותפת. הוא מקפיד על הסדרי הראייה ותשלום מזונות. הנאשם הביע תחושות חיוביות ביחס להליך הטיפולי. לדבריו, רכש מיומנויות להתמודדות במצבי קונפליקט. הנאשם התמיד בטיפול, הגיע למפגשים בזמן, שיתף בפתיחות אודות האלימות שנקט, הביע חרטה ותיאר את הקשר הזוגי כיום כחיובי. המתלוננת אישרה את דבריו של הנאשם באשר לקשר

ביניהם כיום, ושיתפה כי איננה חוששת מפניו. בנסיבות אלה שבה קצינת המבחן על המלצתה.

3. בפתח הדיון הגיש ב"כ המאשימה תמונות של המתלונן ותעודה רפואית (עת/1) הוא ביקש ללמוד על הדמיון בין האירועים, בשניהם מצא הנאשם לפעול באלימות ובחוסר שליטה על רקע מחלוקת. בגין תקיפת בת הזוג ביקש לקבוע מתחם עונש בין 6-18 חודשי מאסר בפועל, ובגין תקיפת המתלונן בין מספר חודשי מאסר לשנת מאסר בפועל. הוגשו מספר פסקי דין להמחשת מדיניות הענישה. לחובת הנאשם הרשעה רחוקה בזמן בגין החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, בגינה נדון למאסר בפועל בן 45 ימים בדרך של עבודות שירות, לאחר שהופקע צו מבחן (עת/2). ב"כ המאשימה ביקש לדחות את המלצת שירות המבחן, לגזור את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של המתחמים, לצבור את העונשים זה לזה, ולהטיל עליו 11 חודשי מאסר בפועל, מאסר על-תנאי, קנס ופיצויים לנפגעי העבירה.

ב"כ הנאשם הפנה לתיקונים שנעשו בכתבי האישום. לשיטתו, למתלוננת חלק מהותי באירוע, באופן המצדיק התחשבות במעשיו של הנאשם, לבטח בשעה שזו לא נחקרה תחת אזהרה ולא הוגש נגדה כתב אישום. באופן דומה התייחס ב"כ הנאשם גם למעשיו של המתלונן, אשר הובילו לתקיפתו בידי הנאשם. בשני המקרים מעשיו של הנאשם לא היו מתוכננים מראש, אלא בוצעו בתגובה למעשיהם של המתלוננים, ובמילותיו של ב"כ הנאשם: "אין מדובר במי שחיפש את הבעיות. הן הגיעו אליו. הבעיה שלא ממש ידע והצליח להגיב באופן מאופק וחכם, ועבר את הגבול בתגובותיו...".

ב"כ הנאשם עמד על חלופה הזמן מאז ביצוע העבירות; הנאשם קיבל אחריות על מעשיו כבר בחקירותיו במשטרה; התנצל בפני המתלוננת; משתף פעולה עם שירות המבחן מזה תקופה ממושכת. ב"כ הנאשם הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר מגיל צעיר עבד בניקיון כדי לסייע בפרנסת המשפחה; למצבו הרפואי בגינו סובל עד היום מבעיות בעיניו; לפני כשלוש שנים שותק בפניו והוא מתמודד עם ההשלכות גם כיום (לא הומצאו מסמכים רפואיים). קצינת המבחן התרשמה לטובה מהנאשם. בתסקיר האחרון עולה כי קיבל אחריות מלאה מעשיו, וניכרת הצלחת ההליך הטיפולי בו הוא משתתף. ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולחלופין להורות על הגדלת היקף שעות השל"צ בביצוען יחוייב הנאשם.

הנאשם הביע צער על מעשיו. הוא הודה לבית המשפט על הפנייתו להליך שיקומי, וסיפר כי רכש כלים שישמשו אותו בהמשך חייו. לדבריו, ייפגע ככל שיאלץ לרצות עבודות שירות.

4. כטענת ב"כ המאשימה, שדומה כי איננה שנויה במחלוקת, מעשיו של הנאשם מצדיקים קביעת מתחמי ענישה נפרדים - הם בוצעו במועדים שונים, בנסיבות שונות וכלפי קורבנות שונים. בצד זאת, בחינת האירועים מגלה דמיון לא מבוטל בהתנהגותו של הנאשם. לקולה - בשני המקרים אין המדובר באירועים מתוכננים, אלא במעשים שבוצעו בהמשך למחלוקת שהתפתחה בין הנאשם לקורבנותיו. בשני המקרים מעשי האלימות הסתיימו במהרה. בשני המקרים התקיפה הפיזית בוצעה ללא שימוש בכלי משחית, והתמצתה במכה יחידה. לחומרה - בשני האירועים הנאשם הוא שהביא להסלמה; בשונה

מטענתו של הסנגור, העובדות שאינן שנויות במחלוקת, כפי שפורטו בכתב האישום המתוקן, מלמדות כי הנאשם הוא האשם הבלעדי במעשי האלימות כלפי המתלוננת, ובצדק נמנעה המשטרה מחקירתה תחת אזהרה. אשר למתלונן, הוא אמנם היכה בידו של הנאשם שצילמו, אך תגובתו של הנאשם הייתה קיצונית ובלתי מידתית. בשני האירועים כיוון הנאשם את התקיפה לראשם של קורבנותיו, איבר רגיש, המעצים את פוטנציאל הנזק, שלמרבה המזל לא התממש, והסתכם בפגיעות פיזיות מינוריות יחסית. במעשיו פגע הנאשם בזכותם של קורבנותיו לשלמות גופם ולשלמות נפשם, וניתן להעריך כי הנזק המנטלי שהסב להם איננו נופל מן הנזק הפיזי, שמא אף כבד יותר. בכל הקשור בעבירת האלימות כלפי המתלוננת, ניכר כי נועדה לא רק להכאיב לה פיזית, אלא אף להשפילה. די אם אפנה בהקשר זה לאופן בו בחר הנאשם להגיב לגידופים שזו הטיחה בו, כשהתיז מים לעברה דרך החלון הפתוח של מכוניתה, וכשזו לא נרתעה, היכה בפניה באגרופו. המעשים בוצעו בנוכחות בתם המשותפת של השניים, באופן המעצים את מרכיב הביזוי כלפי המתלוננת.

5. עיינתי בפסקי הדין שהגישה המאשימה (ההגנה לא הפנתה לפסיקה): רע"פ 6464/18 פלוני נ' מדינת ישראל (14.10.18); ת"פ (נתניה) 48623-04-19 מדינת ישראל נ' אהרונב (9.11.21); ערעור הנאשם נדחה בהסכמה - עפ"ג 24620-11-21, לא פורסם); ת"פ (נתניה) 56886-10-20 מדינת ישראל נ' אגבאריה (17.2.21, לא פורסם); ערעור הנאשם נדחה - עפ"ג 522-04-21, לא פורסם); ת"פ (פ"ת) 38737-06-22 מדינת ישראל נ' חדד (12.12.23, לא פורסם) [לתשומת לב המאשימה: הוגשו שני פסקי דין של הערכאה הדיונית, ללא אלו של ערכאת הערעור. מצופה מב"כ הצדדים להציג הפניות מלאות ומדויקות]. אוסיף ואפנה למספר פסקי דין, בכפוף להבדלים בנסיבות.

בעבירות אלימות במשפחה:

(-) רע"פ 3077/16 פלוני נ' מדינת ישראל (2.5.16). המבקש הורשע באירוע יחיד של תקיפת בן זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין ("דחף את המתלוננת לעבר המיטה, משך בשערה, סובב את גופה, וכופף את גופה לעבר הרצפה בעודו אוחז בצווארה"). בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין מאסר לתקופה קצרה שניתן לרצות בדרך של עבודות שירות לבין 14 חודשי מאסר לריצוי בפועל. כנסיבה לחומרה נשקלה היעדר הבעת חרטה, ולקולה היעדר הרשעות מהעת האחרונה ונתק בין המתלוננת והמבקש. נגזר על המבקש עונש מאסר בפועל בן 6 חודשים לריצוי מאחורי סורג ובריח. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשתו לרשות ערעור. בית המשפט העליון עמד על כך שמעשיו של המבקש ראויים לגינוי חריף ולענישה שתהלוך את חומרתם.

(-) רע"פ 303/16 טלקר נ' מדינת ישראל (13.1.16). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בתקיפת בת זוג בכך שדחף את רעייתו, אשר כתוצאה מכך מעדה ונפלה על הרצפה. מיד לאחר מכן בעט בה בעודה מוטלת על הרצפה. בית משפט השלום גזר את עונשו לחמישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, לאחר שקבע מתחם בין מאסר על-תנאי לבין שנת מאסר בפועל, ולאחר ששירות המבחן המליץ על עונש מוחשי ומציב גבולות. הערעור לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם

בקשת רשות הערעור, תוך שנקבע כי עונשו של המבקש נמצא על הצד המקל ביחס לחומרת מעשיו.

(-) ע"פ (מחוזי מרכז-לוד) 1616-12-20 פיקדו נ' מדינת ישראל (15.2.21, לא פורסם). המערער הורשע (ע"י מותב זה) לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירות איומים ותקיפה סתם - בן זוג, בכך שתפס בשיערה של המתלוננת, משך אותה ובעט בה. שכנה שחזתה באירוע צעקה למערער להפסיק, והלה בתגובה איים עליה. בהמשך זרק המערער טלפון לעברה של המתלוננת, תפס בידה ומשכה. נקבע מתחם עונש בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין 10 חודשי מאסר בפועל. המערער נדון לשישה חודשי מאסר, עליהם הופעלו במצטבר 2 מאסרים מותנים (5 חודשים, 3 חודשים), כך שסך הכל נדון למאסר בפועל למשך 14 חודשים. ערעורו התקבל באופן חלקי - המאסרים המותנים הופעלו בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר שנגזר עליו, כך שישא עונש מאסר בפועל למשך 11 חודשים.

בעבירות תקיפת זקן:

(-) רע"פ 2678/20 אסף רחמים נ' מדינת ישראל (27.4.20). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בתקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין, לאחר שהיכה בפניה של אישה כבת שמונים, כשכתוצאה מכך נגרמו לה סימני חבלה של כחלון ורגישות בגשר האף ונשברו משקפיה. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המבקש (שלחובתו הרשעות קודמות ותסקיר שלילי) 10 חודשי מאסר בפועל. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשתו לרשות ערעור.

(-) ע"פ 6258/18 ויאצ'סלב קפקוב נ' מדינת ישראל (24.1.19). המערער הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות הדחה בעדות לפי סעיף 246(ב) לחוק העונשין ותקיפת זקן לפי סעיף 368 לחוק העונשין, ככל הנראה תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי ס"ק (א). המערער והמתלוננת - שניהם זקנים שהתגוררו בדיר מוגן, והמתלוננת אמורה הייתה להעיד כנגדו במשפט פלילי. על רקע זה נכנס המערער לדירתה בשעה שהייתה בחדר השירותים ותחתונה מופשלים, משך אותה בשערות ראשה, היכה וחנק אותה, דחף שלט טלויזיה לפיה וגידף אותה, והכל כדי להניא אותה מלמסור עדות כנגדו. בית המשפט המחוזי עמד על מגוון נסיבות לחומרה: תכנון מוקדם, אלמנטים משפילים, פגיעה פיזית ונפשית במתלוננת, פוטנציאל נזק חמור. כן נלקח בחשבון כתב אישום התלוי כנגד המערער, ולקולה נזקפו גילו המבוגר, נסיבות חייו הקשות, הודאתו, הפקדת פיצוי מראש ועוד. המערער נדון למאסר בפועל למשך 10 חודשים, וערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

(-) רע"פ 3163/17 יואב שבח נ' מדינת ישראל (19.6.17). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בתקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין, לאחר שהיכה את המתלונן באגרוף בפניו, נשך באצבעו ובעט בברכו עד אשר נפל לארץ. כתוצאה מהאירוע נחבל המתלונן בקרסולו, בסמוך לעינו ובאצבעו, והוא נזקק לטיפול רפואי. בית משפט השלום קבע

מתחם עונש בין מאסר קצר לריצוי בדרך של עבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המבקש 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. ערעור המדינה התקבל. בית המשפט המחוזי עמד על עברו הפלילי המכביד של המבקש, שלחובתו הרשעות רבות לרבות בעבירות אלימות ואיומים, הוא ביצע את מעשיו בעוד שני כתבי אישום אחרים תלויים ועומדים כנגדו, ומאז המקרה הספיק לבצע שתי עבירות נוספות. לפיכך הועמד העונש על 10 חודשי מאסר, בגילום העיקרון לפיו אין זה מדרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין עם נאשם. בקשת רשות ערעור נדחתה.

(-) רע"פ 4844/15 יום טוב גלבוע נ' מדינת ישראל (16.7.15). המבקש הורשע לאחר ניהול משפט בתקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין. על רקע ויכוח בגין דמי נסיעה במונית תקף המבקש את נהג המונית בכך שמשך מכיסו טלפון ודחף אותו לאחור. כתוצאה מכך נפל המתלונן ארצה ונגרמו לו חבלות: פצע מדמם באצבע יד שמאל, רגישות בצלעות, חתך שטחי במרפק יד ימין, פצע שפשוף בגב יד ימין ופצעים מעל הברכיים בשתי הרגליים. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין מספר חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות לבין 10 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המבקש 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים. ערעורו לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון התמקדו בהכרעת הדין, ושניהם נדחו.

(-) עפ"ג (חיפה) 19347-03-16 נדב טל נ' מדינת ישראל (3.4.16). המערער הורשע בהתאם להודאתו בתקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין. לאחר שהמערער חנה את מכוניתו בחניית נכים, הגיע למקום המתלונן והעיר לו. המערער יצא מרכבו ודחף את המתלונן בחוזקה, כך שהאחרון נפל ונחבט ברצפה, ומשביקש המתלונן לקום, שב ודחפו. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן נפיחות ברגל ימין באזור הברך והמותן, נפיחות קלה בשורש כף יד שמאל, שטף דם באמצע כף יד שמאל, רגישות בצלעות בשני הצדדים והגבלה בשורש כף יד שמאלית. שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעת המערער, וכך עתרה ההגנה. התביעה מצדה עמדה על הרשעתו של המערער, וביקשה להסתפק בענישה צופה פני עתיד בצד רכיבים כספיים. בית משפט השלום הרשיע את המערער, קבע מתחם בין מספר חודשי מאסר לבין 10 חודשי מאסר בפועל, ובהינתן עמדת המדינה ונתוני החיוביים של המערער, גזר עליו 4 חודשי מאסר על תנאי, קנס ופיצויים. ערעורו של המערער כנגד הרשעתו בדין נדחה בבית המשפט המחוזי.

(-) עפ"ג (מרכז) 1758-08-11 טמיר נ' מדינת ישראל (20.12.11). המערער הורשע לאחר ניהול משפט בתקיפת זקן הגורמת חבלה חמורה, לפי סעיף 368(ב) לחוק העונשין. על רקע ויכוח במרכול דחף המערער את המתלונן (קשיש בן כ-80) לארץ ועזב את המקום מבלי לסייע לו, למרות שהאחרון לא הצליח לקום בכוחות עצמו. כתוצאה מהאירוע נגרמו למתלונן שבר באגן ושריטות בפנים וביד. הוא אושפז לתקופה ממושכת ונזקק להליך שיקומי ארוך. בית משפט השלום גזר על המערער 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. בית המשפט המחוזי עמד על כך ש"מדובר באירוע קצר, רגעי, ספונטאני ובלתי מתוכנן", על הצער שהביע המערער ונסיבותיו האישיות, קיבל את הערעור והעמיד את העונש על 3 חודשי מאסר בעבודות שירות.

6. על בסיס השיקולים שפורטו לעיל, ולאחר שנתתי דעתי למדיניות הענישה, אני קובע את מתחם העונש בגין כל אחד מכתבי האישום, בין 4-12 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם הודה במיוחס לו בשני האירועים, ובכך חסך את הצורך להעמיד את קורבנותיו על דוכן העדים, וחסך מזמנם של המאשימה ועדיה ושל בית המשפט. הנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן, אמנם לא באופן מיטבי, לבטח בתחילת הדרך, כשבחר להטיל בקורבנותיו חלק מן האשם, אך מהתסקיר האחרון ניתן להעריך כי הנאשם מצר על מעשיו. הנאשם השתתף בהליך טיפולי, ודומה שנתרם ממנו. בצד זאת, לא מצאתי כי מדובר בהליך שיקומי יוצא דופן המצדיק חריגה לקולה ממתחם העונש, כהמלצתה של קצינת המבחן: "כפי שנכתב לא אחת, שיקום - אינה מילת קסם המעלימה את יתר שיקולי הענישה... בית המשפט יעשה שימוש במשורה בסמכות לחרוג ממתחם הענישה ההולם מטעמי שיקום; וזאת רק במקרים שבהם נמצא כי ההליך הטיפולי הביא לשינוי יסודי בהתנהלות מבצע העבירה במישורים השונים של חיו, ובפרט בדרכי החשיבה שהוליכו אותו לביצוע העבירות" (עפ"ג (עליון) 61295-02-25 פלונית נ' מדינת ישראל (12.8.25), פס' 18, הדגשה במקור). נתוניו האישיים של הנאשם, אף הם אינם מצביעים על שיקול מיוחד המצדיק לחרוג לקולה ממתחמי הענישה. הערכתה של קצינת המבחן, כי הטלת עונש מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, תגרום לנסיגה במצבו של הנאשם, איננה מבוססת דיה, וממילא שיקול זה איננו חזות הכל. סבורני כי חומרת מעשיו של הנאשם, והצורך בהטלת עונש שיהלום את חומרתם, אינם מאפשרים לסיים את ההליך מבלי לגזור עליו מאסר בפועל, ולו בדרך של עבודות שירות. בצד זאת, בהתחשב בנתונים העומדים לזכות הנאשם, העונשים יגזרו על הצד המקל, תוך חפיפה מסוימת ביניהם.

7. לנוכח המקובץ, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר בפועל.

המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות בעמותה לרכיבה וכלבנות טיפולית בתל מונד בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 30.8.25. הנאשם יתייצב ביום 9.11.25 בשעה 8:00 במשרדי הממונה.

הנאשם מוזהר כי עליו לעמוד בתנאי ההעסקה ובדרישות הממונה, לרבות בדבר איסור צריכת אלכוהול, וכי כל חריגה מהכללים עלולה להביא להפסקת עבודות השירות וריצוי יתרת עונש המאסר מאחורי סורג ובריח.

ב. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות "מסוג פשע".

ג. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות "מסוג עוון", לרבות איומים.

ג. פיצויים בסך 2,000 ש"ח אשר ישולמו לכל אחד מנפגעי העבירה (עדת תביעה מס' 1

בתיק המוביל; עד תביעה מס' 2 בתיק המצורף). סה"כ ישלם הנאשם פיצויים בסך 4,000 ₪, אשר ישולמו ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.12.25 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מיד.

מוסבר לנאשם כי ניתן לשלם את הפיצויים והקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות: (-) כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il; (-) מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) *35592 או בטלפון 073-2055000; (-) במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברים).

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ד תשרי תשפ"ו, 16 אוקטובר 2025, במעמד הצדדים.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות.